

Chương 3

Mất đà, cậu tiện thể đâm sầm vào lọ hoa đặt ngay ngoài cửa đúng lúc Diệp Kiến Quốc nhìn sang. Ông không khỏi nhíu mày thắc mắc: Sao thằng nhóc nghịch như quỷ sứ này lại sang nhà mình nhỉ?

Đang định lên tiếng Thì Lưu Mĩ Lệ bước vào, bà ngăn ông lại: “Thằng bé bị bố đánh đòn nên tôi đưa nó sang nhà mình lánh nạn”.

Diệp Kiến Quốc không hài lòng lắm, “Bố đánh con là chuyện thường tình, bà xen vào việc nhà người ta làm gì?”

“Tôi sợ thằng bé bị đánh đến hỏng người thôi...”

Lưu Mĩ Lệ vừa dứt lời, bên ngoài đã văng vẳng tiếng Vệ Đông Hải gọi cửa: “Thằng ranh hư đốn kia, ra đây ngay cho bố. Bố đánh chết mày”.

“Mau mau mau... mau dẫn Tiểu Bắc vào trong buồng đi!” Lưu Mĩ Lệ ra hiệu cho con gái rồi quay qua trừng mắt với chồng, “Lát nữa ông đừng có đổ thêm dầu vào lửa đấy!”

Diệp Kiến Quốc trề môi.

Thật lòng, Diệp Sơ chẳng muốn để thằng nhóc nhà họ Vệ vào phòng mình chút nào, nhưng đã là lệnh của mẹ thì cô bé đành phải nghe theo. Nào ngờ vừa mới bước vào, nó đã lại nghênh ngang ngồi luôn lên giường, đã thế cặp mông còn ngang nhiên dè lên mặt chú lợn bông của Diệp Sơ nữa.

“Nhìn gì mà nhìn? Chính mẹ cậu cho tôi vào phòng còn gì.” Đang trong tình trạng “ăn nhờ ở đậu” mà cậu nhóc Vệ Bắc vẫn vênh váo như thường. Bố đang đứng ngoài cửa mắng xối xả mà cậu ta vẫn làm như không nghe thấy.

Diệp Sơ lặng thinh. Cô bé cứ nhìn chằm chằm vào chú lợn bông đáng thương dưới mông Vệ Bắc.

Vệ Bắc thấy con nhóc béo này từ lúc vào phòng đến giờ không nói một câu, chỉ chằm chằm nhìn xuống mông mình. Sự nhớ ra cảnh tượng “tựa quần lộ mông, bị nhìn hết sạch” hồi nãy. Mặt cậu lập tức đỏ bừng, thẹn quá hóa giận, đang định nổi quạu.

Cậu còn chưa nói được câu nào, Diệp Sơ đã vươn ngón tay mũm mĩm ra, chỉ vào em lợn bông đáng thương đang bị mông cậu ép đến mức biến dạng, “Cậu không được ngồi lên người A Bảo!”

Đấy các bạn xem, ngay cả đồ chơi bằng bông cũng bị cô bé gọi là A Bảo.

Vệ Bắc ngẩn ra, bấy giờ mới phát hiện dưới mông mình có cái gì êm êm, rút ra nhìn: “Xi! Một con lợn! Tròn xoe núc ních, nhìn kiểu gì cũng thấy giống hết con bé béo nhà họ Diệp.”

“Cái quái gì thế này? Béo y như cậu.” Cậu vừa nói vừa tỉnh bơ vằn vò món đồ chơi bằng bông.

Ai ngờ Diệp Sơ vốn đang lặng thinh bỗng nhào tới, vươn tay tóm lấy tai con lợn bông: “Trả lại cho tớ!”

Vệ Bắc vốn đang tính toán xem nên làm gì với con lợn bông này thì bất ngờ bị Diệp Sơ xông tới giật lại.

Cậu chàng hào hứng hẳn: “Cậu bảo trả là tôi phải trả chắc. Thế thì mắt mặt tôi quá? Không trả đây!”. Cậu vừa nói vừa tóm đuôi lợn giăng lại.

Hai đứa đều không chịu buông tay, kéo qua kéo lại, bỗng nghe “xoẹt” một tiếng. Trên tay Vệ Bắc còn lại mỗi cái đuôi lợn lủng lẳng.

Vệ Bắc không ngờ chất lượng của con lợn bông này lại kém đến thế. Cậu ngẩn người, nghiền ngẫm lại kinh nghiệm bắt nạt tụi con gái từ trước đến giờ của mình, rồi ước tính rằng chỉ cần đếm đến ba là thế nào con bé này cũng khóc văng lên cho mà xem.

Một, hai...

Chưa kịp đếm đến ba, cậu bỗng nghe Diệp Sơ quát: “A Bảo, cắn cậu ta!”.

“Gâu!” Chú chó Tiểu Hoàng - tức A Bảo đang chầu chồm hồm trên mặt đất lập tức tuân lệnh. Nó điên cuồng lao vào Vệ Bắc như thể chuẩn bị cắn cổ con gà.

Vệ Bắc không ngờ con bé béo này sẽ thả chó cắn mình.

Cậu vội vàng trèo lên giường. A Bảo phi tới đớp trúng quần cậu ra sức lôi cái quần về phía sau. Hơn nửa cái mông của cậu bé hư hỏng lại một lần nữa lộ ra ngoài.

Nghĩ đến việc con bé đứng sau lưng lại lần nữa nhìn thấy mông mình, Vệ Bắc rầu rĩ hết chỗ nói. Cậu vừa kéo lại quần, vừa ra sức trèo lên giường, một tay thì cố tóm lấy A Bảo.

Ở nước Mỹ xa xôi, nếu Thẩm Nam Thành biết được “chó con” nhà mình đang sống chết bảo vệ mẹ nó, chắc sẽ cảm động rớt hết cả nước mắt nước mũi.

Bên này, A Bảo đang oanh liệt tiến hành kế hoạch báo thù.

Bên kia, nỗ lực khuyên can Vệ Đông Hải của Lưu Mĩ Lệ cũng đã đạt được những kết quả khả quan. Đang lúc cơn giận Vệ Đông Hải dần nguôi, sẵn sàng dắt con về nhà dạy dỗ cho tử tế thì bỗng nghe thấy một tiếng động inh tai như cú văng ra từ phòng Diệp Sơ, cùng sản phẩm đính kèm là tiếng người nhí nhéo hòa cùng tiếng chó sủa ông ổng.

Người lớn hai nhà hoảng sợ đến nỗi mặt mũi tái mét, vội vã xông vào.

Cửa vừa mở đã thấy Vệ Bắc đứng trên giường Diệp Sơ, mông lộ ra một nửa, tay đang túm chú chó nhỏ toan ném ra ngoài. Trên sàn nhà, một cô bé đáng thương tội nghiệp đứng thần thờ, khuôn mặt nhem nhuốc bần thiêu, đôi mắt to long lanh đong đầy nước mắt. Vẻ mặt vô tội đáng thương khiến người khác xót xa tận đáy lòng.

Trông thấy bộ dạng của con mình, mặt Vệ Đông Hải tái xanh tái xám, ông thét lên: “Thằng ranh Vệ Bắc hư đốn kia! Mày xuống ngay đây cho bố.” Nói đoạn, ông nhanh như cắt xông đến túm lấy cậu con trai chẳng khác gì lão điều hầu cấp con gà nhép. Ông vừa phát đen đét vài mông cậu bé, vừa mắng xối xả: “Hư thân mất nết! Trước thì bắt nạt người, giờ còn ức hiếp cả chó! Con sống tử tế cho bố không được à!”

“Con có bắt nạt nó đâu, chính con bé Thừa Cân kia thả chó cắn con đây chứ!” Vệ Bắc thanh minh.

“Còn dám già mồm cãi chứ! Con đi hỏi mọi người trong bán kính một trăm dặm xem có con chó nào dám cắn con không? Hôm nay nếu không đánh cho con một trận nhớ đời, thì bố sẽ theo họ của con!” Vệ Đông Hải quát mắng âm ỉ.

Hai bố con không ai nhường ai. Một người cứ đánh, một người cứ sinh sự, khiến cả nhà Diệp Sơ chỉ biết thộn mặt đứng nhìn. Đó cũng là lần đầu tiên Lưu Mĩ Lệ biết được đánh đòn cũng là một phương pháp dạy dỗ con cái, chỉ có điều hình như phương pháp này quá bạo lực thì phải?

Thấy ông Vệ cuối cùng cũng xách cổ cậu con lỏi đi, Lưu Mĩ Lệ lắc đầu thờ dài: “Thằng bé này về sau chắc chắn sẽ là tai họa...”

Diệp Kiến Quốc nhún vai: “Cậu ta gây họa cho ai thì gây miễn đừng gây họa với con gái rệu nhà ta là được”.

Diệp Sơ không hiểu bố mẹ nói gì, cứ đứng đó ôm chú lợn bông cụt đuôi, đôi mắt khe khẽ chớp.

Cún A Bảo ở bên cạnh chỉ biết sủa “Gâu gâu” phụ họa mấy câu.

Vệ Đông Hải xuống tay tàn nhẫn đến nỗi cái máng cho gà ăn trong sân chung được yên ổn suốt một tuần trời. Bà Hàn nhà bên không thấy ai lật máng nhà mình nữa thì cười tươi như hoa, gặp ai cũng hớn hờ: “Ôi trẻ con không chịu nghe lời thì đánh là đúng rồi, có đánh thì mới nhớ kỹ mà chừa được. Mau ngắm đàn gà nhà tôi đây này...!”

Bà chưa kịp nói hết câu thì gà đã kêu quang quác ở trong sân. Bà vội vàng chạy về xem có chuyện gì thì chỉ thấy thức ăn cho gà vương vãi đầy sân, gà què mỗi con một nẻo bay tán loạn, còn thủ phạm gây sự thì đã chuồn mất dạng từ đời tám hoánh nào.

Bà lão giận đến nỗi chống gậy giậm chân: “Hư quá! Hư quá rồi!”

Còn cậu nhóc Vệ Bắc, dù bị ông bố hung dữ đánh cho một trận nên thân nhưng vẫn không hề biết hối cải. Ngược lại, trong lòng cậu bé bắt đầu nhen nhóm mối thù với Diệp Sơ.

Nếu không phải tại con nhỏ béo ú đó thả chó ra cắn cậu thì đang yên đang lành cậu đi ném con chó nhép kia ra ngoài làm quái gì? Nếu không phải tại con chó hôi rình kia thì cậu đã chẳng bị bố đánh đòn? Tất cả là tại cái con bé béo và con chó ngố ấy. Chính chúng đã hãm hại cậu!

Thù này không báo thì không phải quân tử. Mới tí tuổi đầu nhưng trong trái tim non nớt của cậu nhóc Vệ Bắc đã nảy sinh mầm mống hận thù rồi.

Rất nhiều năm sau, nếu như bạn hỏi rằng rốt cuộc tại sao một cậu nhóc hư đốn đẹp trai như Vệ Bắc lại “hạ cố” ngó ngang đến một cô bé béo ú như Diệp Sơ, thì lí do có lẽ là bởi năm xưa cô bé nhà họ Diệp đã quyết định thả chó ra cắn cậu.